

»Pleše, pleše,« pritrđi prišlec, »ali ne bode plesal dolgo.«

»Zakaj ne?«

»Zakaj? — Zató ker opeša, pa se mu zvrťí v glavi. Zgrudil se bode v brezđno, iz katerega se níkdar več ne vzdigne.«

«Prijetelj, danes govorite v podobah.«

»Ali te podobe so jasne. Gledal sem v dvorani ta sijaj in to potrato. Saj se tudi druge líšpajo, zlasti če so mladé in lepé. Toda Mrakova žena preseza vse mere; to ni več ne lepó, ne spodobno. Moški imajo danes le zánjo očí; kaj takšnega še nismo videli v naši oskromni Ljubljani. Prvi hip so kár vsi ostrmeli, sedaj pa že mirno razsojajo ta prikaz. Kdor umeje takšne stvari, računja, koliko stane vse to; drugi poudarja nravno stran tega zakona. Da ste videli, kakó se je hitro otresla možá in kakó je z bliskajočimi očmi privlekla k sebi Ahnenfelsa; kakó se ga je strastno oklenila in ga držala, kakor bi hotela očitó pokazati, da ga ne izpustí več.«

»Hahaha!« zasmeje se starejši gospod, »Ahnenfels je zvit; ta je že marsikatero zbegal, ali skoro se naveliča vsake, pa si poišče druge kakor metulj, ki leta od cvetice do cvetice in iz vsake posrka nekoliko medú. To vam rečem, Ahnenfelsa níti Mrakova ne obdrží.«

»Kaj!« odgovorí mu prvi in se nasmeje kakor zvedenec v takšnih rečéh, »Ahnenfels je izgubljen; Mrakova žena ugonobí njega in možá in sámo sebe. Le potrpite, ućakamo še ćudnih dogodeb!«

(Dalje prihodnjić.)

Pri vodnjaku.

Ženica z vedrom v roki
K vodnjaku je prispela,
Zajela vóde čiste,
Takó mi pótlej dela:

»Let dókaj že prihajam,
Odhajam z vedrom v roki,
A níkdar ne izprazni
Vodnjak se ta globoki.«

In k dómu od vodnjaka
Ubrala je korake,
Za njo sem gledal, tiho
Besede rekel take:

Zajemam vedno upe
Iz srca globoćine,
A vènder vír mi upov
Nikoli ne premine . . .

Rástislav.

